

489

DORINA IENCIU

ARIPI DE LUMINĂ

rime și poeme în proză

COLECȚIA DACOROMANIA

De acelaș autor:

CATACLISMUL ANULUI 2000

(Ed. Pavel Suru, București, 1940)

DORINA IENCIU

ARIPI DE LUMINĂ

rime și poeme în proză

FONDUL BIBLIOTECA
ZAHU PANA

MADRID

1963

*In memoria
fiului meu Codru.*

Depósito Legal: M. 15.008.—1963

ARTES GRÁFICAS BENZAL - Virtudes, 7. - MADRID

RIME

ARIPI DE LUMINĂ

Aripi de lumină
De cânt
Prin vânt... prin vânt...
Din neguri la stele.
Lacrămi plumburii
Se cern peste morți
Și vii...
Tu unde ești?
Tu nu mai vii!...

Plec,
Cu fumul, cu nourii
Prin stele te caut,
Cu tril de flaut,
Cu tunet de orgă...
Oare te găsească martir,
Frânt cum te-am pus în cimitir?
Ori te găsească printre sfinți,
Printre străbuni și părinți?

Nu, tu nu ești nici sfânt,
Nu te potrivești cu martirii...
Tu ești piatra sfărâmată
De ciocanul tău.
Din sfărâmătura ei
Tatăl a zidit îngerilor
Loc de'nchinăciune
Tuturor sufletelor care au pățimit
De acela rău... cu tine.

MUCENICA

Mi-am însângerat degetul,
rug sfânt în durere...
Mi-am înflorit ochii
cireși albi în primăvară...
și iară
calc trepte ruginite în timp
și culmi bătrâne de povară...
Sui și sui și sui...
vizionară și grăbită,
să-mi despletesc gândul,

să mi-l risipească vântul
de pe înălțimea-i trudită.
Fecundă să răsar
Și albă
din negrele ogoare,
floare a fericirii...
și umilită să m'aștern
sub tălpile cu puroi
ale omenirii...

UTRENIE

Dece-ți ascunzi crinii subt baldachin purpuriu,
Când umil m'aplec făcând mățanii,
Ca din potirul de coral,
Dulce danie
Să-mi dai împărtășanie?

Dece ți-ascunzi ochii senini, sub nour liliachiu,
Când miresme de tămâie
Pe altarul tău, lut din paradis
Să înflorească vreau, ca floarea de lămâie?

Dece ascunzi lucirea subt borangic,
Când pe genunchii tăi rotunzi și mici
Ar vrea să odihnească capul meu,
Ca crucea pe cupole de bazilici?

.....

Să-i iau degetele pe rând să le sărut
Și sărutându-le voi simți deodată
În mine-divinitatea închegată
Și cu heruvimii, melodii vor cânta
Degetele tale materne
Strânse cum le țin într'ale mele,
Ca între foi de biblii...
Se vor preface'n flaut...
Prin ele voi pleca să caut
Deslegarea...
Enigmelor eterne!

N I N G E

Fulgi albi, lacrimi de zăpadă
Peste sânul pământului încep să cadă...
Prind în palma mea răvașele lor
Coborâte din ochii morților.

E rece vazduhul cumplit și greu,
Lacrimile albe cad mereu,
Clipa se spală, se botează acum...
Mâine va fi iarăși tină și fum.

MI-E DRAG SATUL

Mi-e drag satul de pe colină
Cu snopii de aur și floare'n lumină.

Mi-e drag Timișul rostind în vale
Cu babele aduse de șale...

Mi-e drag cucul și ciocârlia,
Fetele'mpodobind iia...

Mi-e drag fumul ca o cunună
Ce se ridică din vatra străbună!

FRESCĂ PĂGÂNĂ

Priviri albastre și scânteii de foc
Asvârle marea spre turn de moschee
Unde mătânii bat
Cadânele, în joc
De valuri și sâni de femee.

Împletind sarâc din nouri pe frunte
Seara-și așează fesul turcesc
Spre Alah să'nalțe
Fumuri cărunte
Când stele lacustre în zare mijesc.

Vântul ridică pleoapele mării
Umede și moi o mie și una,
Când pe Coasta de Argint
În pragul serii,
Cădână sfioasă răsare luna.

DE ZIUA ARHANGHELULUI

Luceafărul m'a pătruns
Sfios
Printr'un ochi
Luminos.
A grăit lumina
Soră cu veșnicia.
Cuvintele, ca lacrima,
Inima mi-o mângăiau...
Eu, cu mugurii degetelor
Am greblat din cuvinte
Bobul de aur... texte sfinte
Mărgăritare :

Înșir'te mărgărite
Pe fire scump aurite!
Intr'o toamnă...
grea de rod
înainte de prohod,
înșiră-mi litanii,
Umple-mi cu mir anii...
În ceasul de plecare
Să-mi așez zestrea
În Carul cel Mare.

CU PRIVIREA TA DE AZUR

Cu privirea Ta de azur
În ochi mi-ai asvârlit
Toate culorile,
Să nu văd cum negru-i pământul în doliu.

Urechile mi le-ai săturat
Cu freamăt de melodii
Să n'aud cum urlă pământul
Cu o singură gură : durere.

Să n'aud cum vaier s'ascunde
Și în tăcere!
Dar știu, că mie-mi cere
Pământul
Cu sânge sa-l vindec...
Să-i jur jurământul.

Cum să alerg să-i leg rănile?
Cum să-l despoi de macii roșii
Crescuți pe gunoaie?
Când picioarele mi le-ai tăiat
Din genunchi,
Iar brațele-mi sângeră!
Sunt Doamne ciung și olog...
Sunt numai fragment,
Sunt numai prolog.
O, dar mi-ai dat o singură mângâiere...
Să pot să cânt în psalmi
Eterna-Ți durere...
Ruga să-mi fie plug de jar
Să-mi sui sufletul pe aripi de cristal,
Să ar în zori de marmoră,
Să strălucesc în soare...
Cu roua...
Cu lacrimile...
Să plâng...
Să plâng...

R U G Ă

Fă Doamne lumină în sufletul meu...
Că'n loc de Sânzâiene
În cuget mi-au înflorit buruiene
Că adevărul îl cununi cu minciuna...
La față m'am schimbat odată cu luna...

Fă Doamne lumină în sufletul meu
Să dărâm depe soclu zeii slugarnici...
Cu tărie neînțeleasă
Să lovesc în urciorul de lut
Plin cu invidie și orgoliu.

O, clipele, ca viermii harnici
Mi-au ros de pe os veşnicia...
Ochii se sting sub albeaţă...
Nu ştiu când e seară,
Când diminează.
Pala regală mi-a ros-o molia...
Lumină vreau
Să'nşir mărgăritare,
Să clădesc pentru Tine
Altare...
Umilită să fac spre Golgota
Intâiul pas...

Fă Doamne lumină în sufletul meu!

FIULUI MEU

Tu anafură cu miez de lumină,
Taină, arhaic, din trupu-mi te-ai frânt,
O clipă veacul s'a oprit în surdină,
O clipă Domnul a umblat pe pământ.

Când luna ți-a aşternut scutec de împărat
Şi cu sufletul pe arcușuri l-am legănat
Chipul tău de floare și înger mic
Ce l-au învelit ochii-mi în borangic.

Îngropat-ai zile-mărgeaua vieții
Ca slovele'n sunet de rime poeții...
Anii tăi fragezi în munci răposăți
Ce'n paza stelelor rămân lăsați...

O, groapa asta de galben lut!...
În groapa asta cum de-a încăput
Atâta lumină, nădejde și vis
Din ochii pe care moartea i-a'nchis?...
Spune-mi Tu, Doamne!

L I R A

Cu mugurii degetelor
Coapte de dor
Ating strunele lirei
Încetișor...
Ca vibrația de vânt,
Ca peste leagăn îngânat cânt...
Buzele rostesc jurământ...

O, tu lira vie tremurătoare,
Mai vie, mai fierbinte
Ca raza de soare
Rămâi în urmă-mi
Nemuritoare.

Ca albul florilor,
Ca plânsul viorilor...
Tu picătura de miere,
Lacrima soarelui...
Tu picătura de rouă,
Lacrima zorilor...

Ultimul meu cuvânt!

POEME ÎN PROZĂ

SUFLETUL

Sufletul,
O scânteie din marele Suflet
Vizionarul,
Sbuciumatul,
În chinuitoarea luptă
Cu insondabila taină a Cosmosului,
Neajutat de puținele simțuri imperfecte,
Își desfășură aripile,
Lăsând forma lui de humă,
Oprită ca o pendulă,
Atârnată la orologiul vremelniceii.

Puritatea de cristal
A năzuinții întregii omeniri,
Concentrată într'o singură scânteie,
Caută formula de perfecțiune ideală.
Și spiritul eteric
Își poartă nostalgia pe blocuri de nouri,
Pe tremurări de stele
Și se opri albină
Pe crinul mâinii Creatorului.

Viitorul nu-l putem pătrunde,
Iar trecutul
Se reduce la simplitatea umbrei.
Prezentul
E un zid infinit de subțire,
Infinit de înalt și adânc;
El se interpune totuși
Dur și obscur
Între «a fost» și «va fi».

Zorii se iveau.
Purpura se ridica la orizont,
Ca un trandafir ceresc
În glastra de marmoră a nourilor.
Umede rămaseră urmele nopții,
Sticlind pe vegetație
Ca pecetea păcatului.

Manivela destinului
E lăsată la voia întâmplării ;
Hazardul
Cu mască de paiță ne sfidează,
Hohotindu-ne în față.
Rânduiala nu-i în mâinile noastre,
Nici în manifestarea firii ;
E jale pretutindenii... pretutindenii...
Nimic nu rezistă nimicirii,
Căreia noi în limbajul științei îi zicem :
Prefacere.

O fericire distrusă e tot prefacere...
O ființă pierdută,
O avere distrusă de incendiu
E supusă aceleiași legi;
Dar «însuș»,
«Eub»
Pentru pierderea și durerea lui
Cu ce va fi răscumpărat
De marea «prefacere»?

NOI SUNTEM CA DANSATORUL PE FRÂNGHIE

Noi suntem ca dansatorul pe frânghie
Sau ca peștele în apă;
Depunem un efort uriaș
Să ne menținem echilibrul.
Și numai aceia
Care ajung să fie jongleuri mai abili
Pot să-și hrănească clipa de fericire...
O fericire relativă și temporară.
Sărmana mea omenire!

SUFLETELE MARI

Sufletele mari
Păstrează în fond o naivitate de copil;
Ele sunt ca piscurile munților
Cu veșnica zăpadă a inocenței...
Nu știu să cucerească,
Sunt însă mereu cucerite.
Văzând o fetiță cu expresie de înger,
Cu lacrimi în ochi și cu picioarele goale,
Sunt în stare să și-o atașeze pe viață.

FRESCA SCENELOR SACRE

Fresca scenelor sacre
Era smălțuită cu funinginea fumului de miresme.
Adevărate pături de smirnă
Miruiiau frunțile sfinților
Purtați în fecunda imaginație
A lui Michelangelo.
Vitalitatea pământului
A tâșnit
Ca o cascadă clocotitoare.

Din degetele de humă
Ale gigantului creator și vizionar.
Imposibilul și-a găsit expresia
În piatră, în var și pe pânză.
Inspirația s'a întruchipat...

NĂPRĂSNICIA VISULUI

Năprăsnicia visului
Îi ridică de câteva ori pleoapele;
Văzu o movilă mare de nisip
Pe vârful căreia stătea așezată ea;
Era din marmoră brută.
Un arhanghel
Cu aripi de flacără
Și cu o sută de brațe
O sculpta.
Cu căderile materiei
Cădeau și pături din viața ei.
Sângele i se prefăcea
În picături de argint.

Pe când arhanghelul o sculpa,
Diavoli în formă de furnici,
Trăgeau din grămada nisipului, scurmându-l
Ea simți o ușoară tremurare,
Apoi o amețală
Și movila se topi.
Măinile erau încă încremenite
În materia brută,
Nescoase în relief,
Și neputându-se răzima,
Căzu peste arhanghel,
Preschimbată în fulger
Și-l ucise...

T U O M

Tu om,
Care te-ai condensat într'o singură scânteie,
În care e concentrată și rânduiala
Și imensitatea cosmosului,
În cea mai sublimă clipă de fericire,
Pornești acea scânteie din eul tău,
Cum se pornește o cometă
În orbita infinitului...
Noi în viața noastră
Ne întâlnim de două ori
Cu această clipă...

DE MULTE ORI

De multe ori
Stau ceasuri și privesc
Câte o furnică
Încărcată peste puterile ei...
Sau privesc câte un cuib de pasăre...
Zorul cu care își deretică cuibușorul,
Dragostea cu care își hrănește puișorii...
Atunci gândurile îmi poposesc
Pe la troițele amintirilor,
Iar dimineța îmi picură argintul resemnării
Și al împăcării mele cu destinul...

PE ALTARUL DIN SPUMA CEȚII
DE DIMINEAȚĂ

Pe altarul din spuma ceții de dimineată
Câțiva nouri se adunau,
Formând un potir
A cărui dungă se lumina;

Ziua
Ca o sacerdotă
Cu degetele-i de safir
Ridica din potir
Ostia aprinsă a soarelui
Și se cumineca...

Cu mânecile suflecate
Ea își scutura poalele
Ravene de rămășițele nopții...
Stelele păleau,
Roua se usca
Pe măsură ce Vestala își urca brațele...

UMBRELE ZIDURILOR

Umbrele zidurilor
Atârnau ciucuri
La giulgiul tăcerii...
Câte o pasăre sbura speriată
Purtând parcă pe aripi
Câte un spirit rătăcit
Căutându-și comoara
Topită în lava cataclismului.

Șopârle,
Ca niște furnici cu picioare,
Se lăteau, otrăvind albul strident
Al lespezilor.
Marmora își striga monotonia...

RĂȘBOIUL CA POVEȘTE E PREA LUNG

Rășboiul ca poveste e prea lung,
Ca adevăr e prea trist!
Intâia piatră,
Ridică să lovească
Strămoșul omului,
Până la ultima bombă ucigătoare,
A pătruns un drum lung,
Tăbăcit cu sânge...

Când vorbesc de război,
Mi se pare
Că prin inimă mi se canalizează
Drumul acesta de sânge
Și toată oroarea și gemetele
Îmi răcnesc în suflet.

Sărmanii mei strămoși!

DELA DORIT

Dela dorit
Până la împlinit
Duce un drum de aur;
Mergi pe el
Într'o stare de vis
Și bucurie cerească,
Însă
De îndată ce îți așezi mâna
Pe ivorul adevărului,

Ți se deschide o ușă de ceață
Și te vei găsi
În camera sură a realității;
Aici termometrul bucuriei
Suferă o lovitură aspră,
Și prea de multe ori,
Cade sub zero.

OMUL ORIGINAR

Omul originar
A ridicat piatra
Să ucidă fiara flămândă,
La pândă asupra vieții lui.
Ucisă, și-a potolit foamea.
Foamea cu fiica ei,
Durerea,
Au tiranizat lumea
De la Geneză până azi.
Strigătul ei ucide pe Dumnezeu
Și propagă dogmele infernului.

Teoriile voastre

Asupra erorilor întregului sistem de viață

Parcă ne picură plumb topit pe creier,

Iar soarele la retragerea lui

Ne trimite tifle de sulți aprinse;

Parcă am fi niște toarte stricate

Și ați dori să ne topiți

Făurind ceva mai bun...

Noi nu simțim schimbarea de temperatură,

Având mereu

Acceași atmosferă necesară corpului.

Din culorile suprapuse

Penelul meu

Scobește viziunea.

Lumina o îngrop

Împreună cu subiectul

Sub maldărul de culori

Și îmi place să mă joc

De-a v'ăți ascunselea

Cu propriul meu suflet.

MINUNEA ERA AȘTEPTATĂ

Minunea era așteptată!
Era în subconștientul omenirii,
Purtată prin veacuri
Și trudit frământată
În creerii omului.
Minunea o vedem, o pipăim și o auzim,
E ceva verificat.
E fructul timpului
Sau al providenței,
Nu importă!
E aici, e a noastră.

MATERIA SE VA MIRUI

Materia se va mirui
Prin atingerea degetelor omenești.
Munca
Ridică la înălțimea credinței
Se va beatifica
Prin sudoarea muncitorului.
Între om și materie
Se va lega o apropiere mistică,
Atracție magnetică și cosmică
Va comunica taine sacre

Dela om la materie
Cu ajutorul muncii,
A muncii ziditoare,
A muncii din necesitate și foame sufletescă,
A muncii executată cu virilitate fecundătoare,
Cu iubire sacră
Din instinctul sângelui.

O MORALĂ NĂSCUTĂ ÎN TIMP

O morală născută în timp
Și trăită în suflete,
Fără concesi și compromisuri,
Fără șgură și putreziciune
E mama născătoare de auroră,
Este esența vieții spirituale,
Sfântă și concentrată,
E columna de lumină
A fiecarui ins,
Rezemătoarea paradisului
Câștigat prin noi înșine.

Nazuința omului
Spre culmile de lumină feerică
Se va topi în fluidul stelar,
Cu sufletul înfiorat
De senzația covârșitoare a creației
Arta
E lacrima lui Dumnezeu
Culeasă
Cu vârful de cristal
Al degetelor mișcate de emoție.

Prin cultura inimii
Se va stabili armonia
Între popoare,
Așa cum o cere numele
Și demnitatea de om...
Produsul
Devine bunul tuturor
Nelimitat
Cum sunt soarele, aerul, apa și pământul.

EMOȚIA FERICIRII

Emoția fericirii

S'a strâns ca o comoară

În cutia inimii...

Simt domolindu-mi-se imboldul sângelui,

Când mă apropii de strălucirea ta...

Privește în ochii mei,

Sufletul îți grăește,

Mirajul te chiamă.

Apa vieții,

Cuprinsă în mărgeaua ochilor

Purtători de visuri,

Te îmbie

Cu darul senzațiilor transpământene.

Îmbrățișarea

Cu împărtășiri virile a privirii

E mai cast înfiorătoare

Decât atingerea profană a cărnii...

Tinerețea,

Vrăjitoare de instantanee,

Pătrunde în simțurile noastre

Numai prin mireazma darului difuzat de suflet.

Iubirea mea!

Noutatea traiului spiritualizat

Te închide,

Cu sfiala mimozei,

Într'o fermecătoare grație pudică.

Vino,

Sbuciumul dumnezeirii

Prins într'o perlă de spumă!

Vino,

Scufundă-ți trupul

Cu linii din parabolă rutei cometelor,

În ochii mei

Cu adâncimi nemărginite...

O... Asupra mea pogoară o lumină

Care mă orbește,

O lumină pătrunzătoare

În oase și suflet;

Ea mă ridică,

Mă topește.
Privește-mă!
Trupul meu strălucește
Simt ușurimi eterice...
Sunt lumină...
Ești lumină din lumina mea,
Ești gândul desrobit de materie,
Ești esența simțirii
Reculeasă în puritatea dorinței.
Acum voi plămădi sămânța,
Reînnoitoarea eului meu,
În sângele de lumină
Pregătit prin iubire.
Aceasta e clipa
În care legăm veșnicia de materie.
Aceasta e clipa
Aleasă a Tatălui,
Creatoare de viață nouă
Cu har ceresc.

Z I U A

Ziua,
Jună diafană,
Urca pe culmea de aur,
Cu șorțul de lumină suflecat la brâu,
Treptele învălitate cu purpură.
Îngenunchie.
Pletele-i de foc
Scuturau pulbere incandescentă.
Prinse cu mână de sîdef
Nourul de spumă,
Ca un burete
Și șterse impuritățile nopții
Depe geamul albastru.

Prins în cadrul de argint al orizontului...
Buretele se îmbibase
Cu praful indecenței
Și fu stors
Cu ciudă fulgerătoare,
Lăsând să cadă pe văduhul moleșit
Leșia purificatoare.

ROȚI DE OȚEL

Roți de oțel
Fac viraje amețitoare ;
Brațe puternice
Ridică fără surmenare blocuri grele ;
Guri de foc scuiță jar,
Iar suluri cu neteziri de oglinzi
Execută sprintene valsuri
Pe pântecul materiei incandescente...

Supunerea de sclav a materiei,
Asprimile netezite cu îndemânare
De rațiunea omului
Colaborează
Până la identificarea naturii cu omul.

DE MULTE ORI

De multe ori
Simt și eu nevoie să-mi pipăi membrele,
Să simt că-i aevea minunea.
Adesea mi se pare un vis frumos
Și mi-e teamă de trezire.
Și instinctul s'a subtilizat,
Nu mai vorbesc de firea
Care și-a pierdut toate însușirile vechi.
Am un flux de bunătate în suflet
De parcă vrea să se reverse!

Și bucuria s'a cristalizat,
Emoțiile frumoase și nobile
Se succed instantanee,
Iar calmul,
Pacea internă
E ca un soare în suflet:
Luminează și încălzește.

UITE... UITE

Uite... uite,
Vezi colo la răsărit
O pasăre enormă
Zidită din mărgele de rouă?
Mărgea cu mărgea
Cuprinde sori
Imprăștiatori de curcubeu...
Unde-i gâtul?
Iată-l!
Arcul născut din perfecțiune

Și-a vârât cioc de lumină
În strălucirea nemişcării.
Aiurează firea!
Vedenia se însenină cu focuri vii.
Lumina mea!
Deschide porțile mirajului
Să mi se întoarcă porumbielul sufletului,
Cu ramurile adevărului...

VEZI RAZELE

Vezi razele,
Ca miriade minuscule scânteii;
În fiecare
E o fărâșă din sufletul meu;
Cu vioiciunea strălucirii
Mă risipesc pe mare,
Adorând magica putere a soarelui.
Vezi fâșia aceea culcată pe apă?
E ca o pată de argint viu,

Iar mișcarea valurilor
Stă încrămenită
Întro sculpturală unduire.
Ți se pare
Un câmp de oțel moale
Peste care a pășit Dumnezeu.

ORICÂT DE FRUMOASĂ E ZIUA

Oricât de frumoasă e ziua
Și nenumărate plăcerile spiritului,
Totuși ajungi spre seară,
Când stelele
Își vâără ochii de argint
Prin perdeaua de catifea,
De un albastru parcă otrăvit,
Iar soarele
Își lasă sărutarea
Ca o pecete portocalie
Pe fruntea zilei.

Să părăsești acest peisaj fermecător
Și să simți nostalgia somnului,
Aducătorul de energie nouă
Și destindere totală.
Eu astfel consider somnul morții:
Un timp
Aducător de noi energii
Pentru spiritul extenuat.

ÎNĂLȚIMEA ERA AMEȚITOARE ȘI PRĂPĂSTIOASĂ

Înălțimea era amețitoare și prăpăstioasă,
Urcarea grea și anevoioasă.
Stâncile
Ca niște pumni de giganți,
Strângeau duritatea energetică
A pământului.
Fiorduri de granit
Își ridicau frunți tăioase,
Sfâșiind zenitul
Ca niște aripi de acvilă uriașă.

Ochiul de cer
Și de mare
Era prins în câte o deschizătură,
Brutal scobită de urgia timpului.
Stânca grăia,
Stânca era utrenia
Rostită cu răbdare
Cosmosului.

IATĂ ISVORUL FARMECULUI MEU

Iată isvorul farmecului meu!
Privește leagănul
Unde mă reînnoiesc
Ca o poveste fără sfârșit.
Iubire și copil,
Muncă și nădejde...
O, voi zâne
Răspânditoare de har ceresc,
Fiți binecuvântate!

GÂNDUL MORȚII

Gândul morții
E copilul melancoliei.
Fii tare,
Nu-i zid care să nu cadă
Când idea îl ciocănește...
Veniți mai aproape
Să priviți și voi
Prin deschizătura aceea
Pe care au rupt-o îngerii
În bolta cerului...

Uitați-vă să vedeți și să recunoașteți
Drumul pe unde plec acum...
Drumul e presărat cu argint...
Și plouă...
Plouă flori...
Roi de flori îmi scutură scânteii...
Drumul e moale...
E cald...
E ușor...
U...
Șor...

C U P R I N S U L

R I M E

1. Aripă de lumină	Pag. 9
2. Mucenica	11
3. Utrenie	13
4. Ninge	15
5. Mie drag satul	16
6. Frescă păgână	17
7. De ziua Arhanghelului	19
8. Cu privirea ta de azur	21
9. Rugă	23
10. Fiului meu	25
11. Lira	27

POEME ÎN PROZĂ

12. Sufletul	31
13. Puritatea de cristal	32
14. Viitorul nu-l putem pătrunde	33
15. Zorii se iveau	34
16. Manivela destinului	35
17. Noi suntem ca dansatorul pe frânghie	37
18. Sufletele mari	38
19. Fresca scenelor sacre	39
20. Năprâsnicia visului	41
21. Tu om	43
22. De multe ori	44
23. Pe altarul din spuma ceții de dimineață	45
24. Umbrele zidurilor	47
25. Răsboiul ca poveste e prea lung	49
26. Dela dorit	51
27. Omul originar	53
28. Teoriile voastre	54
29. Din culorile suprapuse	55
30. Minunea era așteptată	56
31. Materia se va mirui	57
32. O morală născută în timp	59
33. Năzuința omului	60
34. Prin cultura inimii	61

35. Emoția fericirii	62
36. Ziua	65
37. Roți de oțel	67
38. De multe ori	69
39. Uite... uite	71
40. Vezi razele	73
41. Oricât de frumoasă e ziua	75
42. Înălțimea era amețitoare și prăpăstioasă	77
43. Iată izvorul farmecului meu	79
44. Gândul morții	80

S'a terminat tipărirea acestei cărți în
29 Septembrie 1963, în Atelierele «Artes
Gráficas Benzal», Virtudes, 7, Madrid.
S'au tipărit 500 exemplare.

COLECTIA DACOROMANIA:

ION TOLESCU

**Arhanghelul
Mihail**

POEZII

1959

**Memorial
Legionar**

Cartea Mortilor
Legiunii

«ARRHANGHELUL MIHAIL»

1960

D. BACU

AIUD

POEZII

1961

ION PROTOPOPESCU

IDEALUL

ESEURI SI ARTICOLE

1962

OFRANDĂ

POEZII DIN
ÎNCHISORI

1963

D. BACU

PITESTI

CENTRU DE REEDU-
CARE STUDENTEASCĂ

1963

